

Sygn. akt VII U 1769/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy (...) I. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

z udziałem zainteresowanej J. S.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania (...) I. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 03 czerwca 2014 roku znak: (...) decyzja numer (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że J. S. jako pracownik u płatnika składek (...) I. A. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 01 lutego 2014 roku.

Sygn. akt VII U 1769/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 czerwca 2014 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. stwierdził, że J. S. jako pracownik u płatnika składek A. I. A. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 lutego 2014 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła I. A. wskazując, że J. S. faktycznie od dnia 1 lutego 2014 roku pracowała na jej rzecz. Przyznała, że zgłoszenie do ubezpieczeń z uwagi na problemy w biurze rachunkowym dokonano dopiero w kwietniu 2014 roku jednakże okoliczność ta nie powinna obciążać pracownika.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie wskazując, że odwołująca nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających wykonywanie pracy przez pracownika.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

I. A. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Zajmuje się sprzedażą ubezpieczeń. Obecnie nikogo nie zatrudnia. W 2014 roku zatrudniła zainteresowaną. W grudniu 2013 roku przejęła bazy klientów od dwóch innych agentów i potrzebowała wówczas pomocy do prowadzenia dotychczasowej sprzedaży i obsługi ubezpieczeń. Zwróciła się w tym celu do J. B., którą wcześniej zatrudniała. Ta poleciła jej J. S.. Od dnia 1 lutego 2014 roku zainteresowana przyjmowała telefony, wykonywała rozliczenia druków, sprawdzała czy wpłynęły przelewy od klientów, wydawała polisy, wysyłała i odbierała korespondencję. Czynności te wykonywała w godzinach od 9 do

16. Podpisywała listę obecności. Pracowała do dnia 26 marca 2014 roku. Wnioskodawczyni wiedziała w chwili zatrudnienia zainteresowanej, że jest ona w ciąży. Nie miała jednak innej zaufanej osoby, której mogłaby powierzyć prowadzenie swojego biznesu. Miejscem pracy zainteresowanej było biuro przy ul. (...). Po przejściu zainteresowanej na zwolnienie lekarskie wnioskodawczyni poprosiła męża o pomoc, a w pozostałym zakresie czynności przekazała menedżerowi z W.. Przed tą decyzją wnioskodawczyni spróbowała zatrudnić inną osobę, ale wówczas zginęła gotówka z utargu i zrezygnowała z tego zamysłu (zeznania wnioskodawczyni – k. 24v-25, 49v, zeznania zainteresowanej – k. 25v, 50, 70v, umowa najmu – k. 29-35, zeznania A. T. – k. 48v-49, zeznania A. S. – k. 49).

W dniu 1 lipca 2010 roku zawarła umowę zlecenia na obsługę rachunkową z Biurem (...) (umowa – k. 12).

Zainteresowana w dniu 1 lutego 2014 roku była w (...) tygodniu ciąży, która przebiegała prawidłowo. Brak było przeciwwskazań zdrowotnych do podjęcia niniejszego zatrudnienia (opinia biegłego – k. 53).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane dowody z dokumentów oraz zeznania wnioskodawczyni, zainteresowanej i wskazanych świadków. Dokumenty dostarczone przez wnioskodawczynię jak i zainteresowaną zostały prawidłowo sporządzone, były czytelne i pozbawione poprawek. Brak było podstaw do odmówienia dania im wiary.

Przesłuchane w sprawie osoby są osobami obcymi dla stron procesu. A. T. zajmuje się sprzątaniami w galerii przy ul. (...), a A. S. prowadzi tam sklep zoologiczny. Świadkowie mieli zatem obiektywną możliwość obserwowania zainteresowanej w pracy. Z ich zeznań wynika jednoznacznie, że J. S. wykonywała pracę na stoisku I. A. od lutego do kwietnia 2014 roku, po czym na stoisku tym widywali wnioskodawczynię a sporadycznie także jej męża. Zeznania te w pełni korelują z twierdzeniami wnioskodawczyni, która stanowczo wskazała, że poza zainteresowaną nie udało jej się znaleźć innej osoby do pomocy, gdyż próba zatrudnienia osoby nieznaną zakończyła się utratą gotówki z utargu. Twierdzenia te znalazły również poparcie w zeznaniach zainteresowanej, która potwierdziła charakter wykonywanych czynności, miejsce ich wykonywania. Treść tych dowodów w pełni ze sobą korelowała oraz uzupełniała się nawzajem. Nie zawierały one sprzeczności, które mogłyby wpłynąć na ich wiarygodność.

Odwołanie I. A. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11, art. 12 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku, poz. 121) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne będące pracownikami w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Stosownie do treści art. 22 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem.

Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym dotyczy więc wyłącznie pracowników faktycznie wykonujących zatrudnienie w ramach ważnego stosunku pracy.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność jest wadą oświadczenia woli polegającą na świadomej, a przy tym ujawnionej wobec adresata i przez niego aprobowanej niezgodności pomiędzy treścią złożonego oświadczenia woli, dostępną dla innych uczestników obrotu, a rzeczywistą wolą osoby składającej to oświadczenie.

W wyroku z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie II UK 321/04 (opubl. OSNAP 2006 r., Nr 11-12, poz. 190) Sąd Najwyższy wskazał, że „umowę o pracę uważa się za zawartą, dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.), jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy” (podobnie wyrok SN z dnia 12 maja 2011 roku w sprawie II UK 20/11 LEX nr 885004). Przy czym pozorność umowy o pracę (art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) ma

miejsce nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę (wyrok SN z dnia 5 października 2006 r. sygn. akt I UK 120/06 opubl. OSNP 2007/19-20/294, wyrok SN z dnia 8 lipca 2009 r. sygn. akt I UK 43/09 LEX nr 529772). „Podleganie ubezpieczeniu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę (wyrok SN z dnia 19 października 2007 r. sygn. akt II UK 56/07, LEX nr 376433).

Organ rentowy, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego może zakwestionować złożone dokumenty, jeżeli strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2010 roku w sprawie II UK 149/09, LEX nr 577848). Zawarcie umowy o pracę dla pozorów nie może bowiem rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do objęcia takiej osoby ubezpieczeniem społecznym pracowników.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2008 roku sygn. akt II UK 385/07 (LEX nr 741082), w którym stwierdzono, że nie ma na celu obejścia prawa dokonanie czynności prawnej dla osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie jest obejściem prawa. Sama chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego jako motywacja do podjęcia zatrudnienia nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, podobnie jak inne cele stawiane sobie przez osoby zawierające umowy o pracę, takie jak na przykład chęć uzyskania środków utrzymania.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę ustaleń faktycznych niniejszej sprawy należy wskazać, że z przeprowadzonych dowodów jednoznacznie wynika, że J. S. pracowała na stoisku I. A. od dnia 1 lutego 2014 roku do czasu przejścia na zwolnienie lekarskie. Charakter wykonywanej pracy w pełni odpowiadał wszystkim cechom stosunku pracy. Zainteresowana podpisywała listę obecności, praca była wykonywana pod kierownictwem właścicielki stoiska w ustalonych godzinach. Z tego względu należy przyjąć, że J. S. w związku z powyższym zatrudnieniem od dnia 1 lutego 2014 roku podlegała ubezpieczeniom społecznym jako pracownik.

Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić, że J. S. jako pracownik u płatnika składek (...) I. A. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 lutego 2014 roku.

Mając powyższe na uwadze oraz na podstawie powołanych przepisów i na mocy art. 477¹⁴ §2 k.p.c Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.